

oppe, og som maatte heller ikke da vilde have faaet den Afgjorelse ved Domstolene, som man nu besværer sig over. Fra denne Side kan jeg forstaa, at dette Lovforslag er fremkommet, men jeg kan ikke ganske billige, hvad Motiverne sige, at det ogsaa er til Gavn for Invaliderne. Jeg vil gjerne indrømme, at det kan være til Gavn for Enhver at faae Klaring paa sin Stilling, men naar nu Stillingen for Somme er saadan, at de efter Domme, der ere faldne, kunne vinde Godtgjorelse for en Uret, der er bevist imod dem, af flere Tusinde Kroner, som her er antydet, og vi affjære dem denne Erstatningsret ved Lovforslaget, skjønner jeg ikke rettere, end at de Invalider, der ere i dette Tilfælde, ikke ville være særdeles taknemlige for dette Lovforslags Gjennemførelse. Det er et Lovforslag, der fra Administrationens Side kan være ønsket og velbegrunder, men i samme Grad kan jeg ikke sige, at det er det fra Invalidernes Side, tværtimod. Kunde nu ikke disse Ulemper afhjælpes paa en ganske anden Maade? Kunde Ministeren ikke — det kunde han vel allerede efter de nuværende Forhold, men vilde han dertil have særlig Anledning i en Beslutning fra Rigsdagen, saa kunde den vel ogsaa gives — udstede en Opfordring til samtlige Invalider, der troede at være berettigede til og ved Domstolene at kunne blive tilkjendte Invalidforsørgelse, til inden en vis Frist derom at henvende sig til Ministeriet? Hvis Ministeriet i den Anledning modtog en Beslutning fra Rigsdagen, kunde der i denne Beslutning lægges — og det vilde jeg for mit Bedkommende ikke have Noget imod — at Rigsdagen vil betragte en saadan Opfordring udtalt fra Ministerens Side, som ogsaa værende dens Opfordring. Jeg anser det som givet, at Opfordringen fandt en saa almindelig Udbredelse, som den kunde, ved velvillig Hjælp fra alle Sider og fra alle Dele af Pressen. Altsaa, de Invalider, som ikke efterkom Ministerens Opfordring til at indgive en saadan Begjæring inden den paagjældende Frists Udløb, maatte tage Stade for Hjemgjæld ved en nærmere Behandling af disse Sager senere. Jeg vilde saa foreslaa, at Ministeren, naar denne Frist da var udløben, tog Anledning deraf til en Overveielse af, om ikke den paagjældende Del af Invalidforsørgelsen burde undergaa en Forandring i Retning af Billighed, Indrømmelse og Imødekommen, som saa nogenlunde kunde omfatte de paagjældende Tilfælde. Jeg mener, at man maatte hellere gaa en saadan Vej, ad hvilken man kan imødekomme Ansøgninger i saa vidt Omfang, som Billighed kræver, end at gaa en Vej, som den i Lovforslaget indeholdte, hvorved

man affærrer Krav, som selv Domstolene vilde anerkjende at være berettigede. I første Tilfælde stille vi os paa et Billighedsstandpunkt lige overfor disse Invalidesprogsmaal, i andet Tilfælde paa det rigorøse Standpunkt: Vi skulle være færdige med det. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schjøth) i, at vi kunne ikke ret vel vedtage denne Lov uden i Forveien at faae fastsat, at der gives de Paagjældende fri Proces, thi ellers vil det blive saaledes, at det kun bliver dem, der kunne undvære Invalidforsørgelsen, som gaa til Domstolene, medens de Andre let kunne komme til at tilfætte den mulige Understøttelse, som de ellers skulde have havt, gjennem Processen. Jeg henstiller altsaa først, om Rigsdagen ikke vil benytte denne Leilighed til at give en ekstraordinær Præmie i Anledning af, at det er 25 Aar siden sidste Aarg, til samtlige Invalider, og dernæst, om man ikke hellere efter at der var givet en vis Frist til at indgive Begjæringer, vilde tage selve Invalidelovgivningingen op til Revision paa Grundlag af disse saaledes indkomne Begjæringer. Hellere det end rigorøst at affære Bedkommende endog den Ret, de muligen ellers kunde vinde ved Domstolene, ved at der dog kun fastsættes Tilbagebetaling for eet Aar for den Uret, der kan være sket dem. — Naar den ærede sidste Taler mente, at man navnlig i de senere Aar er gaaet strængere til Værks med Hensyn til Fastsættelse af Invaliditet end tidligere, gaar min Erfaring ikke i den Retning. Jeg har nemlig den Opfattelse i Almindelighed taget, at der kan være mange, mange Tilfælde, hvor man ikke har truffet det rigtige Skjøn — at alle de der have faaet Afslag mene, at der er sket dem Uret, derom skal jeg ikke tale, det er en Selvpølse — men jeg har faaet det Skjøn om Invalidadministrationen i de senere Aar, at den ikke blot i Henseende til Lovens Krav underkaster Sagerne en mild Bedømmelse, men ogsaa i og for sig bedømmer Forholdene mindre strængt, end tidligere Invalidadministrationer have gjort. Sammenligner det ærede Medlem Invalidbestyrelsens Skjøn over Forholdene og Afgjørelser nu med Invalidbestyrelsens Fremgangsmaade for 18 & 20 Aar siden, da der udsendtes Mænd omkring i Landet for at undersøge, om de og de Personer der virkelig vare anerkjendte som Invalider, ikke nu efter visse Aars Forløb, medens de vare i deres kraftigste Alder, kunde nedsettes i en lavere Klasse eller endog helt skulde miste deres Invalidforsørgelse, da vil han finde, at der er en overordentlig Forskjel mellem da og nu. Jeg siger, det var en i høieste